

άνεμογλέντι τό, ΠΓεννάδ. 303

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ γλέντι. Πβ. καὶ ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 69.

Τὸ φυτὸν ἐλξίνη (parietaria) τῆς τάξεως τῶν κνιδωδῶν (urticaceae). Συνών. *ἀνεμάχλαδο, ἀνεμοκλάδι, ἀνεμόχορτο, κολλητισίδα, παρθενούδι, περδικάκι, περδικόχορτο, ποτηροπλύτης.

άνεμογοργοτρέχω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνεμος καὶ τοῦ ρ. γοργοτρέχω.

Τρέχω ταχέως ὡς ὁ ἄνεμος: Ἀραδιάζουν τὸν τορὸ καὶ ἀνεμογοργοτρέχουν (ἐνν. τὰ πρόβατα. Ἐκ παραμυθ.)

άνεμογυρίζω Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Κύθν. Πελοπν. (Λακων.) ἀνιμονγρίζου Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνεμος καὶ τοῦ ρ. γυρίζω.

1) Περιστρέφω τι εἰς τὸν ἄνεμον διὰ νὰ τὸ καταφέρω κατὰ τινος Σάμ.: Φρ. Τ' ἀνιμονγρίζει μὲ (τὸν ἐκτύπησεν).

2) Ἐξαφανίζω (ὡς ὁ ἄνεμος τὴν κόνιν περιδινῶν αὐτήν) Κύθν. 3) Ἀμτβ. περιφέρομαι ἀσκόπως Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.): Τί ἀνεμογυρίζεις;

άνεμόγυρος ὁ, Λεξ. Δημητρ. ἀνεμόγυρος Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ γύρος.

1) Γύρος, δίνη ἀνέμου, ἀνεμοστρόβιλος ἐνθ' ἄν.: Τοῦτος ὁ ἀνεμόγυρος ἐν-νὰ μᾶς πάρη. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνεμικός Β1. 2) Γύρος, περιστροφή γινομένη εἰς τὸν ἄνεμον Κύπρ.: Ἐδωκεν τοῦ μωροῦ ἀνεμόγυρους. 3) Μάταιος, ἀσκοπος δρόμος Κύπρ.: Ἐπῆα τὸ ἔκαμα τόσους ἀνεμόγυρους τὸ ἐν κατώρθωσα τίποτε.

άνεμόδαρτος ἐπίθ. ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παληκάρ. 67 ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 92 καὶ 118 —(Ἐλεύθ. Βῆμ. 20 Ἰουνίου 1934) —Λεξ. Βλαστ. ἀνεμόδαρτος Κάρπ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀνεμόδαρτος.

Ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου δερόμενος, προσβαλλόμενος, ὁ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον: Ἀνεμόδαρτη καλαμέα ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. Τέντα ἀνεμόδαρτη ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. 92. Ξεσκέπαστο ἀνεμόδαρτο λιμάνι ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. 118. Βαρκάριδες ἀνεμόδαρτοι (Ἐλεύθ. Βῆμ. ἐνθ' ἄν.) Δέντρον ἀνεμόδαρτον Κάρπ. Συνών. ἀνεμοδούρικος. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνεμόδαρτος καὶ ὡς τοπων. Κάρπ.

άνεμοδείκτης ὁ, Λεξ. Γαζ. (λ. ἀνεμούριον) Βυζ.

Ἐκ τοῦ λογ. οὐσ. ἀνεμοδείκτης.

Ὁργανον δεικνύον τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου ἐνθ' ἄν.: Φρ. Γυρίζει σὰν τὸν ἀνεμοδείκτη (ἐπὶ τοῦ ἀστάτου) Λεξ. Βυζ. Συνών. ἀνεμοδούρα 1, ἀνεμοδούρι 1, ἀνεμολόγος 1.

άνεμοδέρνω Ἡπ. Θήρ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ. —ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,146 καὶ 177 —Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀνεμοδέρνου Εὐβ. (Κύμ.) ἀνιμονδέρνου Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Αἰν.) Παθ. ἀνεμοδέρνομαι ΣΜατσούκ. Γλυκοχαράμ. 38 ἀνεμοδέρνουμ' Θράκ.(Σαρεκκλ.) Μετοχ. ἀνεμοδαρμένος Πελοπν. (Ἀρκαδ.) —ΜΦιλήντ. Θρῦλ. 29

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνεμος καὶ τοῦ ρ. δέρνω.

1) Πλήττω τὸν ἄνεμον ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. 146: Ποίημ.

Ἀρμένιζε τὸ φάντασμα, τὰ νεκρολίβανά του

τὰ χεὶ φτερούγα 'ς τὰ πλευρὰ κι ἀνεμοδέρνει ὁ Χάρως.

2) Πνέων ἰσχυρῶς πλήττω, ταλαιπωρῶ, ἐπὶ ἀνέμου Εὐβ. (Κύμ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) Θήρ. Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) —ΣΜατσούκ. ἐνθ' ἄν. —Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: Ὁ ἄνεμος ἀνεμοδέρνει τὸ δέδρο Θήρ. Λακων. Ὁ ἀέρας τ' ἀνεμοδέρνει τὸ σπῖτι Ἡπ. Οὐ ἀέρας ἀνιμονδέρν'

τ' λεύκα Ζαγόρ. Τὸ σπῖτι μας ἀνεμοδέρνεται ὅλο τὸ χειμῶνα Λεξ. Δημητρ. Ἀνεμοδάρθηκε δὲ μερόνυχτα τὸ καίχι αὐτόθ. Ἀνεμοδαρμένα σταφύλια Κρήτ. Πουλλὶ ἀνεμοδαρμένο ΜΦιλήντ. ἐνθ' ἄν. || Φρ. Ἀνεμοδαρμένε! (ἀρά) Ἡπ. || Ποίημ.

Κι ὄντας ἀνεμοδέρνεσαι καὶ ἀνεμοτρανεῖσαι

κι ἀκούς τὸν ἄνεμο κι ἀχεῖ παρὰ ξένα τραγούδια

ΣΜατσούκ. ἐνθ' ἄν. Καὶ ἀμτβ. πλήττομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. 177 —Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: Ἀνεμοδέρνει τὸ καράβι ἔξω ἀπὸ τὸ λιμάνι Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Μαῦρο κύμα ἀνεμοδέρνει | καὶ δὲ βρίσκει ἓνα γιὰλὸ

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀεροδέρνομαι. 3) Περιφέρομαι ἀσκόπως, μένω ἄεργος Πελοπν.(Ἀρκαδ.)

άνεμοδιώχτης ὁ, Βιθυν. ἀνιμονδιώχτης Σάμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ διώχτης.

Σανὶς τιθεμένη πρὸ τῶν κεράμων τῆς στέγης πρὸς προφύλαξιν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου.

άνεμοδουλειά ἡ, Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ. —ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,267 —Λεξ. Δεῖκ Κομ. Λάουνδ. Μπριγκ. Δημητρ. ἀνιμονδ'λειὰ Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ. (Καταφύγ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ δουλειά. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἔργασία ἐπιτολαία, μηδαμινὴ ἢ ματαία καὶ ἀνωφελὴς ἐνθ' ἄν.: Αὐτὰ ποῦ κάνεις εἶναι ἀνεμοδουλειές (συνών. φρ. τ' ἀνέμου δουλειές πολεμᾶς) Κρήτ. Συνών. ἀνεμοδούλιν. Πβ. ἀνεμο-.

άνεμοδούλης ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ δουλειά.

Ὁ μάτην ἢ ἀσκόπως ἐργαζόμενος.

άνεμοδούλιν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀνεμοδούλ' Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀνιμονδούλ' Σκόπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ δουλειά.

1) Ἀνεμοδουλειά, ὁ ἰδ., Πόντ. (Κερασ.) Σκόπ.: Πέρασι οὐλ' ἢ μέρα μὶ κατ' ἀνιμονδούλια Σκόπ. Ὅσον γιὰ κάνένα ἀνιμονδούλ' τὰ καταφέρν' αὐτόθ. 2) Δύο στρίποδα ὑποβαστάζοντα τὴν σκάφην τοῦ πλυσίματος Θράκ. (Σαρεκκλ.)

άνεμοδούρα ἡ, πολλαχ. ἀνιμονδούρα Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. (Καταφύγ. Σισάν.) Σάμ. Στερελλ. (Λεπεν.) ἀνεμοδούρα Πελοπν.(Βούρβουρ.) ἀνιμονδούρα Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνεμοτούρα Λεξ. Γαζ. (λ. ἀνεμοστρεφῆς) ἀνιμοντούρα Μακεδ. (Σιάτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνεμοδούρι κατὰ τύπ. μεγεθυντικόν.

1) Ταινία ἀναρτωμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν οἰκοδομῶν πρὸς δήλωσιν τῆς πνοῆς τοῦ ἀνέμου πολλαχ.: Φρ. Γυρίζει σὰν ἀνεμοδούρα ἢ σὰν τὴν ἀνεμοδούρα (ἐπὶ τοῦ ἀνησύχου καὶ ἀεικινήτου ἢ ἐπὶ τοῦ ἀσκόπως περιφερομένου ἢ ἐπὶ τοῦ εὐμεταβλήτου καὶ ἀσταθοῦς. Πβ. Δίων. 74,397^Β «ὥσπερ γὰρ αἱ τὸν ἄνεμον σημαίνουσαι ταινίαι κατὰ τὴν στάσιν αἰ τοῦ πνεύματος αἰωροῦνται, νυνὶ μὲν οὕτω, πάλιν δ' ἐπὶ θάτερα, τὸν αὐτὸν τρόπον ἢ τῶν φαύλων διάνοια πρὸς πᾶσαν φορὰν οὕτως ἔχει») πολλαχ. Συνών. ἀνεμοδείκτης, ἀνεμοδούρι 1, ἀνεμολόγος 1, ἀνεμούρι. 2) Τὸ ταλαιουργικόν ὄργανον ἀνέμη Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. (Καταφύγ. Σισάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) —Λεξ. Περιδ. Ἡπίτ. Βλαστ.: Ῥχέτι γυρ'βουλιά σὰν ἀνιμονδούρα (ῥχέτι = ἔρχεται) Αἰτωλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνέμι 1. 3) Μηχανὴ διὰ τῆς ὁποίας ἐκκοκκίζουν τὸν βάμβακα πολλαχ.: Περωτὸ τὸ βαμπάκι ἀπὸ τὴν ἀνεμοδούρα Βούρβουρ. Κάθισα 'ς τὴν ἀνεμοδούρα νὰ βγάλω βαμπάκι ΑΚαρχαβίτσ. ἐν Ἡμερολ. Μ. Ἑλλάδ.

1922 σ. 350 || Φρ. Τὰ πόδια του πάν σάν άνεμοδούρα (τρέχει ταχέως) Πελοπν. (Τρίκκ.) Άνεμοδούρα πάει ή γλώσσα του (ἐπὶ φλυάριου) Πελοπν. (Σουδεν.) || Άσμ.

Τρίζ' ή άνεμοδούρα σου και πάει σάν τ' αηδόνη
Πελοπν. Συνών. μαγγάνι, μάγγανο. 4) *Αθυρμα παιδικόν περιστρεφόμενον ὑπὸ τοῦ ανέμου Μακεδ. (Σιάτ.) Προπ. (Άρτάκ.) 5) Βιαία τοῦ ανέμου πνοή, άνεμοστρόβιλος *Ηπ. Κῶς Πελοπν. (Μαντίν.) Στερελλ. (Λεπεν.): *Εχουμ' άνιμουδούρα σήμια, κάνεις δέν κουτάει νά ξιμ'τίσ' Λεπεν. Συνών. ιδ. ἐν λ. άνεμικός Β 1. Πβ. άερίκός 2, φνσούρα. 6) *Ο ὑπὸ τοῦ ανέμου προσβαλλόμενος τόπος Λεξ. Δημητρ.: Σε τέτοια άνεμοδούρα πήγε κ' έχτισε σπίτι.

άνεμοδούρι τό, Κέρκ. Κεφαλλ. Νίσυρ. Παξ. — Λεξ. Πρω. άνεμοούρι Κάρπ.

*Εκ τοῦ μεσν. οὐσ. άνεμοδούριον. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 4,265.

1) *Άνεμοδούρα Ι, ὁ ιδ., Κέρκ. Παξ.: Φρ. Γυρίζει σάν τ' άνεμοδούρι (ἐπὶ τοῦ αἰκινήτου ή τοῦ δραστηρίου) Παξ. 2) *Άνεμοστρόβιλος Κάρπ. — Λεξ. Πρω. Συνών. ιδ. ἐν λ. άνεμικός Β 1. 3) *Επιθετικ., τὸ ὑπὸ τοῦ ανέμου προσβαλλόμενον Νίσυρ.: Χωράφια άνεμοδούρια. *Η λ. και ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. *Άνεμοδούρι Ζάκ. *Ιθάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (*Αρκαδ. Μεγαλόπ.) *Ανιμουδούρ' Λήμν. *Άνεμοούρια τά, Κάρπ.

άνεμοδούρικός ἐπίθ. Νίσυρ.

*Εκ τοῦ οὐσ. άνεμοδούρι.

*Ο ὑπὸ παντός ανέμου προσβαλλόμενος: Σπίτι-χωράφι άνεμοδούρικο. Συνών. άνεμόδαρτος.

άνεμοδουρούλλα ή, ΑΚαρκαβίτσ. ἐν *Ημερολ. Μ.Ελλάδ. 1922 σ. 351

*Υποκορ. τοῦ οὐσ. άνεμοδούρα διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούλλα.

Μικρά ἐκκοκκιστική τοῦ βάμβακος μηχανή: *Όλα τώρα άλλαξαν 'ς τὸν κόσμο, ἐσὺ ὁμως, άνεμοδουρούλλα μου, δέν άλλαξες, θηλυκὸ ἦσουν, θηλυκὸ ἔμεινες.

άνεμοζάλη ή, κοιν. άνιμουζάλα *Ανδρ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) άνιμουζάλ' βόρ. ιδιώμ. άνεμονιζάλη Χίος Τὸ μεσν. οὐσ. άνεμοζάλη.

1) Θύελλα, λαίλαψ, καταιγίς: *Επιασε-σηκώθηκε άνεμοζάλη κοιν. || Φρ. *Ε, ποῦ νά σέ πάρ' ή άνεμοζάλη! (ἀρά) Νάξ. (*Απύρανθ.) *Σ τ' ανάθεμα και 'ς τὴν άνεμοζάλη! (ἐνν. νά πάς!) *Ανδρ. || Παροιμ. φρ. *Ο λύκος 'ς τὴν άνεμοζάλη χαίρεται (ἐπὶ κακοῦ ή κλέπτου ἐπωφελομένου ἀνωμάλου τινὸς περιστάσεως. Πβ. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 643 «οὐκ ἔστι λησταῖς πνεῦμι' ἐναντιούμενον, | ὅταν παρῇ κλέψαι τε χάρπᾶσαι βία») σύνηθ. *Ο καλὸς παραβοκύρις 'ς τὴν άνεμοζάλη δείχνεται (ὁ καλὸς ἄρχων εἰς δυσκόλους περιστάσεις ἀποδεικνύει τὴν ἱκανότητά του) Ζάκ. || *Άσμ.

Σῦρε, 'ς τ' ανάθεμα νά πᾶς και 'ς τὴν άνεμοζάλη

κ' ἐγὼ μ' αὐτὰ τὰ νῆατα μου ἀγάπη βροίσκω ἄλλη

*Ηπ.

Πέ μου, νά ζήσης, 'έροδα, τίνος εἶναι τ' ἀδέλι;

— *Ας εἶναι τὸ ἀστραποβροδῆς κι ἄς εἶν' τὸ άνεμοζάλης (*έροδα = γέροντα) *Απύρανθ.

Κόρ', ἀποποῦ 'ν' τὸ γένος σου, *ποποῦ 'ν' τὸ φνσικό σου;

— *Απὸ τὸ πυργιανάθεμα τὸ ἀφ' τὴν άνεμοζάλη

Χίος — Ποίημ.

*Ηλθαν ἐκεῖ μὲ τρομερή, μὲ μαύρη άνεμοζάλη,

γιὰ νά βρουν τὸν πατέρα του σ' ἐκεῖ τὸ περιγιάλι

ΑΒαλαωρ. *Εργα, 2,167. Συνών. ιδ. ἐν λ. άνεμικός Β 1.

2) *Αἴρ Κύπρ.: Παροιμ.

*Απόδει τὴν ἀπομονήν πιάν-νει τὴν νύχταν ψάριν

τῆς ἀπόδει τὴν ἀνάγκασιν πιάν-νει άνεμοζάλην

(ὅτι πρὸς ἐπιτυχίαν δέν πρέπει νά βιαζώμεθα).

άνεμοκαήλα ή, ΘΖουμπουλ. Πρακτ. γεωργ. 374 ΓΣακελλαροπ. Παθήσεις στ' ἀμπέλ. 27

*Εκ τῶν οὐσ. άνεμος και καήλα.

Μαρασμός τῶν φυτῶν κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας ἔνεκα καυστικού ανέμου.

άνεμόκαιρος ὁ, Πελοπν. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

*Εκ τῶν οὐσ. άνεμος και καιρός.

*Άνεμος ἰσχυρὸς ἐνθ' ἀν.: *Άσμ.

Κ' ἐβγήκα νύχτα 'ς τὰ βουνά, 'ς τοῖς ράχες και 'ς τὰ πλάγια κ' ἀκῶ τὸν άνεμόκαιρο μὲ τὰ κλαδιὰ μαλώνει

Πελοπν.

άνεμοκάπνιστος ἐπίθ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

*Εκ τῶν οὐσ. άνεμος και καπνός ὥσει ἀπὸ β' συνθετ. καπνιστός. *Ο σχηματισμός κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα ἐπίθετα, εἰς ὃν συνετέλεσαν αἱ φρ. πάει τ' άνέμου και τοῦ καπνοῦ (πάγει 'ς τὸ διάβολο) και ἔγινε καπνός (ἔγινε ἄφαντος).

*Ο ταχέως ἔξαφανιζόμενος, ἄφαντος ἐνθ' ἀν.: Φρ. Πάει ή πήγε άνεμοκάπνιστος (ἔγινε ἄφαντος) Λακων. *Άνεμορρούφουλος κι άνεμοκάπνιστος! (ἐνν. νά γίνη! *Αρά) Κεφαλλ. Συνών. άνεφταόρατος, ἀνήλιος, ἄρατος, ἄφαντος.

άνεμοκάρδαρο τό, ιδ. άνεμο-.

άνεμοκατεβαίνω Κύπρ. Σίφν.

*Εκ τοῦ οὐσ. άνεμος και τοῦ ρ. κατεβαίνω.

*Ανεβαίνω και κατεβαίνω ταχέως οἶονεἰ ὡς άνεμος κινούμενος (τὸ α' συνθετ. άνεμο- παρεσχετίσθη και πρὸς τὸ άνεβο-, δι' ὃ ιδ. άνεβοκατεβαίνω κττ.): Τοῦτος άνεμοκατεβαίνει τὴ σκάλαν Κύπρ. *Ημουνε καλή ν' άνεμοκατεβαίνω Σίφν.

άνεμοκαυκαλιὰ ή, Νάξ. (*Απύρανθ.)

*Εκ τοῦ ἐπιθ. άνεμοκαύκαλος.

Πρᾶξις μωρά, ἀπερίσκεπτος: Χίλιες άνεμοκαυκαλιές ἔχω καμωμένες, μὰ ή χειρότερ' ἀπὸ ὅλες ἦτονε ή παδρειά. *Ηκαμα 'ὡ μὴν άνεμοκαυκαλιὰ ποῦ *πρεπε νά τὸ πουλήσω τὸ μουλάρι, ὅδε μὲ δῶνασι τζοῖ ἔξι χιλιάδες, τώρα μήτε τέσσερεις δὲ βαίρνω. Συνών. άνεμοκεφαλιά.

άνεμοκαυκαλίζω Νάξ. (*Απύρανθ.)

*Εκ τοῦ ἐπιθ. άνεμοκαύκαλος.

Καταντῶ ἀνόητος, φέρομαι ἀνοήτως, μωραίνομαι: *Άνεμοκαυκαλίζεις κ' ἐσύ, καμένε, δέν ἠξέρεις εἶδα κάνεις! Συνών. άνεμοκεφαλιάζω, άνεμοκεφαλίζω, ἀνοηταίνω.

άνεμοκαύκαλος ἐπίθ. Νάξ. (*Απύρανθ.) — Λεξ. Δεεκ Κομ. Λάουνδ. Μπριγκ. Βλαστ. Δημητρ. άνιμουκαύκαλους Θράκ. (*Αδριανούπ.) Μακεδ. (Καταφύγ.)

*Εκ τῶν οὐσ. άνεμος και καύκαλος.

*Ο ἔχων εἰς τὸ κρανίον άνεμον ἀντὶ ἐγκεφάλου, ἐλαφρόνους, κοῦφος, μωρὸς ἐνθ' ἀν.: Μουρ' άνεμοκαύκαλε, μὰ ὡς πότε θὰ πετᾷς τὸ τίτά σου; *Απύρανθ. *Ο,τ' άνιμοκαύκαλος ἐδὰ εἶσαι 'σὺ εἰ g' ή μάννα σου αὐτόθ. Συνών. άνεμοκεφαλιάρης, άνεμοκέφαλος 1.

***άνεμοκέρης** ἐπίθ. Θηλ. άνεμοκέρα Κρίτ.

*Εκ τοῦ οὐσ. άνεμος και τοῦ ἀρχ. οὐσ. κέρας.